

Sygnatura akt I C 516/15 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 grudnia 2015 r.

Sąd Rejonowy w Wysokiem Mazowieckiem I Wydział Cywilny

w składzie :

Przewodniczący: SSR Małgorzata Kulikowska

Protokolant: Katarzyna Rogowska

po rozpoznaniu w dniu 7 grudnia 2015 r. w Wysokiem Mazowieckiem

sprawy z powództwa (...) (Luxembourg) Spółki Akcyjnej w Luksemburgu

przeciwko M. S.

o zapłatę

powództwo oddała.

Sygn. akt I C 516/15

UZASADNIENIE

Powód (...) (Luxembourg) S.A. w Luksemburgu wniósł o zasądzenie od M. S. kwoty 2.425,20 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 19 czerwca 2015 r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu powód wskazał, że nabył na podstawie umowy cesji od pierwotnego wierzyciela (...) S.A. wierzytelność powstałą w stosunku do pozwanego z tytułu świadczonych przez zbywcę usług o abonament telewizyjny na podstawie umowy nr (...) z dnia 24 lutego 2012 r. Powód podał, że wraz z zawartą umową pozwany otrzymał od wierzyciela pierwotnego do użytkowania kartę dekodującą (urządzenie dostępowe), umożliwiającą odbiór sygnału telewizyjnego, którą zgodnie z zawartą umową i regulaminem stanowiącym jej integralną część, zobowiązany był zwrócić po rozwiązaniu przedmiotowej umowy. W przypadku braku zwrotu przedmiotowego urządzenia po upływie określonego w umowie terminu oraz rozwiązania zawartej umowy przed upływem okresu, na jaki została zawarta, z przyczyn leżących po stronie abonenta – wierzyciel pierwotny miał prawo obciążyć abonenta opłatami specjalnymi w wysokości określonej w umowie i regulaminie świadczonych usług. Powód wyjaśnił również, że pozwany zobowiązany był do ponoszenia kosztów udostępnienia dekodera przez okres obowiązywania umowy. Niezależnie od umowy, która regulowała fakt sprzedaży lub najmu dekodera pozwany nie był zwolniony z obowiązku zwrotu karty dekodującej.

Powód wskazał, że w dniu 16 maja 2014 r. doszło do połączenia się poprzez przejęcie spółek (...) S.A. (spółka przejmująca) i Canal+Cyfrowy (spółka przejmowana) poprzez przeniesienie całego majątku spółki przejmowanej na spółkę przejmującą. Tym samym spółka przejmująca weszła we wszystkie prawa i obowiązki spółki przekształcanej w zakresie zawartych umów o świadczenie usług o abonament telewizyjny bez konieczności ich aneksowania.

Powód podał, że 31 lipca 2012 r. wierzyciel pierwotny rozwiązał umowę abonencką z przyczyn leżących po stronie pozwanego. Według oświadczenia wierzyciela pierwotnego zawartego w umowie cesji, wierzytelność istnieje i jest nieobciążona prawem osób trzecich. W dniu 22 grudnia 2014 r. (...) S.A. dokonał przelewu przysługującej mu

wierzytelności na rzecz powoda, zgodnie z art. 509 k.c., a pozwany został powiadomiony o dokonanej cesji. Tym samym powód w przedmiotowym postępowaniu uzyskał czynną legitymację procesową.

Powód wymienił szczegółowo w pozwie poszczególne kwoty, jakie składają się na żadaną pozwem kwotę 2.425,20 zł, w tym 112 zł z tytułu należności wynikającej z nieuregulowanego abonamentu, 300 zł z tytułu opłaty specjalnej wynikającej z braku zwrotu karty służącej do dekodowania sygnału TV, 299 zł z tytułu opłaty specjalnej za rozwiązanie umowy przed upływem okresu, na jaki została zawarta z przyczyn leżących po stronie abonenta, 900 zł z tytułu opłaty specjalnej o wartości sprzętu przekazanego abonentowi w ramach umowy najmu lub do bezpłatnego korzystania niezwróconego po zakończeniu obowiązywania umowy, 30 zł z tytułu opłaty za korzystanie z udostępnionego sprzętu – dekodera wraz z określonymi szczegółowo odsetkami od każdego z tych składników.

Powód podniósł, że podjął próby polubownego odzyskania należnej mu od pozwanego kwoty, kierując do niego wezwania do zapłaty, jednakże próby te okazały się bezskuteczne.

Pozwany M. S. nie zajął stanowiska w sprawie, nie stawiał się na rozprawę. Wysłana do niego korespondencja, obejmująca w szczególności odpis pozwu i stosowne pouczenia, powróciła nieodebrana, powtórnie awizowana.

Sąd ustalił i zważył, co następuje.

Powództwo nie mogło zostać uwzględnione.

Z twierdzeń zawartych w uzasadnieniu pozwu wynika, że w dniu 24 lutego 2012 r. zawarta została pomiędzy spółką (...) + Cyfrowy i pozwanym umowa o świadczenie usług o abonament telewizyjny nr (...). W związku z zawarciem tej umowy pozwany otrzymał do użytkowania kartę dekodującą (urządzenie dostępowe), umożliwiającą odbiór sygnału telewizyjnego, którą zgodnie z zawartą umową, zobowiązany był zwrócić po rozwiązaniu przedmiotowej umowy. W przypadku braku zwrotu przedmiotowego urządzenia po upływie określonego w umowie terminu oraz rozwiązania zawartej umowy przed upływem okresu, na jaki została zawarta, z przyczyn leżących po stronie abonenta – spółka (...) + Cyfrowy miała prawo obciążyć abonenta opłatami specjalnymi w wysokości określonej w umowie i regulaminie świadczonych usług. Według twierdzeń pozwu pozwany zobowiązany był ponadto do ponoszenia kosztów udostępnienia dekodera przez okres obowiązywania umowy, a także do zwrotu karty dekodującej. Według twierdzeń pozwu 31 lipca 2012 r. powyższa umowa została rozwiązana z przyczyn leżących po stronie pozwanego. Z uzasadnienia pozwu wynika, że dochodzona pozwem kwota obejmuje wynikające z powyższej umowy należności z tytułu: nieuregulowanego abonamentu; opłat specjalnych związanych z brakiem zwrotu karty służącej do dekodowania sygnału TV, rozwiązaniem umowy przed upływem okresu, na jaki została zawarta z przyczyn leżących po stronie abonenta oraz stanowiącej równowartość sprzętu przekazanego abonentowi w ramach umowy najmu lub do bezpłatnego korzystania niezwróconego po zakończeniu obowiązywania umowy; opłaty za korzystanie z udostępnionego sprzętu – dekodera oraz odsetek od każdego z ww. składników.

Zgodnie z twierdzeniami zawartymi w uzasadnieniu pozwu w wyniku połączenia się w dniu 16 maja 2014 r. spółek (...) S.A. (spółka przejmująca) i Canal+Cyfrowy (spółka przejmowana) poprzez przeniesienie całego majątku spółki przejmowanej na spółkę przejmującą, spółka przejmująca weszła we wszystkie prawa i obowiązki spółki przekształcanej w zakresie zawartych umów o świadczenie usług o abonament telewizyjny. Powód w uzasadnieniu pozwu twierdził, że na podstawie umowy cesji z dnia 22 grudnia 2014 r. na jego rzecz (...) S.A. dokonał przelewu przysługującej mu wierzytelności powstałej w stosunku do pozwanego z tytułu ww. umowy z 24 lutego 2012 r., o czym został powiadomiony pozwany.

Powyższe twierdzenia pozwu należy ocenić jako gołosłowne i nie poparte żadnymi dowodami.

Podkreślić należy, iż postawa powoda w niniejszym postępowaniu była bierna i ograniczała się w zasadzie do przedstawienia swoich twierdzeń w pozwie. Powód, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, mimo zobowiązania go przez Sąd zarządzeniem z dnia 24 sierpnia 2015 r., doręczonym mu 28 sierpnia 2015 r., do przedstawienia wszelkich twierdzeń, zarzutów i dowodów, w szczególności dowodów wymienionych w pozwie w

terminie 14 dni – pod rygorem pominięcia, nie przedstawił żadnych dowodów na poparcie swoich twierdzeń. Nie stawił się też na wyznaczoną przez Sąd rozprawę, mimo iż o jej terminie został prawidłowo zawiadomiony.

W ten sposób powód uchybił nie tylko art. 6 k.c., w myśl którego ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne, ale również przepisom kodeksu postępowania cywilnego, które wzmacniając kontrydiktoryjny charakter procesu, zobowiązują strony do aktywnego udziału w procesie. Zgodnie z art. 3 k.p.c. strony i uczestnicy postępowania obowiązani są dokonywać czynności procesowych zgodnie z dobrymi obyczajami, dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody. Rozprawa odbywa się w ten sposób, że po wywołaniu sprawy strony - najpierw powód, a potem pozwany - zgłaszają ustnie swe żądania i wnioski oraz przedstawiają twierdzenia i dowody na ich poparcie. Strony mogą ponadto wskazywać podstawy prawne swych żądań i wniosków. Każda ze stron obowiązana jest do złożenia oświadczenia co do twierdzeń strony przeciwnej, dotyczących okoliczności faktycznych (art. 210 § 1 i 2 k.p.c.). Strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne (art. 232 zd. 1 k.p.c.).

Natomiast z art. 233 k.p.c. wynika, iż sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Sąd oceni na tej samej podstawie, jakie znaczenie nadać odmowie przedstawienia przez stronę dowodu lub przeszkodom stawianym przez nią w jego przeprowadzeniu wbrew postanowieniu sądu. Zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów wyrażoną w powyższym przepisie, sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie „wszechstronnego rozważenia zebranego materiału”, a zatem, jak podkreśla się w orzecznictwie, z uwzględnieniem wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu, jak również wszelkich okoliczności towarzyszących przeprowadzaniu poszczególnych dowodów i mających znaczenie dla oceny ich mocy i wiarygodności.

(...) S.A. w Luksemburgu, reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika nie sprostала zadaniom wynikającym z powyższych przepisów. Mimo zamieszczenia w treści pozwu listy dowodów w postaci: umowy (...) z 24 lutego 2012 r., postanowienia Sądu Rejonowego dla miasta stołecznego Warszawy XIII Wydziału Gospodarczego z 2 czerwca 2014 r., umowy cesji z 22 grudnia 2014 r. wraz z wyciągiem z listy wierzytelności, wezwania do zapłaty wraz zawiadomieniem o cesji, powód nie przedłożył Sądowi tych dowodów, zwłaszcza że został do tego zobowiązany przez Sąd. Skoro powód nie wywiązał się ze spoczywającego na nim obowiązku udowodnienia faktów, stanowiących podstawę jego roszczenia, Sąd nie uznał za stosowne - zwłaszcza w systemie procesu kontrydiktoryjnego, podejmowanie w tym względzie działań z urzędu.

Powód nie przedstawił żadnych dowodów na potwierdzenie opisywanych przez niego w pozwie faktów – w szczególności zawarcia wskazanych tam umów, w tym umowy cesji oraz istnienia wierzytelności powstałej w stosunku do pozwanego z tytułu umowy o świadczenie usług o abonament telewizyjny, wobec czego nie mogły one zostać uznane przez Sąd za udowodnione. Sąd nie miał możliwości weryfikacji tego, czy w istocie powód nabył wierzytelność wobec pozwanego, jak też weryfikacji jej istnienia, wysokości i wymagalności. Warunkiem otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 12 lipca 2006 r., V CSK 187/06). Na powódzie w niniejszym postępowaniu ciążył obowiązek wykazania istnienia, wysokości, wymagalności roszczenia oraz faktu dokonanych cesji. Powód temu obowiązkowi nie sprostał. Jego twierdzenia w tym zakresie zaprezentowane w pozwie są gołosłowne i nie poparte żadnym materiałem dowodowym. Stanowisko powoda, że należy mu się od pozwanego kwota dochodzona niniejszym pozwem jest dowolne i w okolicznościach niniejszej sprawy nie znajduje uzasadnienia.

Przedstawienie przez stronę dowodu w celu wykazania określonych twierdzeń o faktach, z których wywodzi dla siebie korzystne skutki, jest nie tyle jej prawem czy obowiązkiem procesowym, co ciężarem procesowym, wynikającym i zagwarantowanym przepisami prawa, przede wszystkim w jej własnym interesie. To interes strony nakazuje jej podjąć wszelkie czynności procesowe w celu udowodnienia faktów, z których wywodzi korzystne skutki prawne. Należy przy tym pamiętać, że sąd rozstrzyga sprawę według właściwego prawa materialnego na podstawie koniecznych ustaleń faktycznych uzyskanych dzięki zebranym środkom dowodowym. Na te właśnie ustalenia składają się dowody, które

przedstawiają w pierwszej kolejności same strony, zgodnie z brzmieniem art. 232 k.p.c. (zob. uzasadnienie do wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 10 marca 2014 r., III AUa 9130/13).

W ocenie Sądu, analiza akt niniejszej sprawy nie pozwala przyjąć, aby powołane przez stronę powodową na poparcie swoich twierdzeń fakty zostały udowodnione, co pozwoliłoby uwzględnić powództwo.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie wskazanych powyżej przepisów prawa, Sąd powództwo oddalił.